

Sygn. akt V C upr 352/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Trzebnicy V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w M.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Justyna Kądzioła

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Miliczu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą

w Luxembourg

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz strony powodowej (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w L. kwotę 1 683,01 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt trzy i 1/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 657,44 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

M., (...)

Sygn. akt V C upr 352/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luxembourg skierowała do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew

w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany M. K. zapłacił stronie powodowej kwotę 1.683,01 zł wraz

z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 marca 2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł oraz kosztów w kwocie 0,54 zł poniesionych tytułem opłaty manipulacyjnej na rzecz dostawcy usług płatności.

W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła od firmy (...) S.A. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym usługi telewizji kablowej. Podniosła, że dochodzi

od pozwanego zapłaty za wykonanie usługi, a zadłużenie pozwanego w wysokości 1.683,01 zł wynika z czterech faktur wystawionych na łączną kwotę 290,98 zł oraz noty karnej w wysokości 1.000,00 zł. Ponadto strona powodowa uwzględniła skapitalizowane odsetki ustawowe, które naliczyła od kwot należności głównych, wynikających z nieopłaconych faktur od dnia następnego po dniu wymagalności płatności każdej faktury do dnia poprzedzającego złożenie pozwu w niniejszej sprawie, a łączna ich suma stanowi kwotę 392,03 zł. Jednocześnie wskazała, iż poinformowała pozwanego o zmianie wierzyciela i wezwała go do dobrowolnej zapłaty całej należności. Jednakże M. K. nie spełnił świadczenia. Ponadto zastrzegła, iż pozwany nie kwestionował wysokości faktur otrzymanych za świadczone usługi telekomunikacyjne.

W dniu 27 marca 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie strony powodowej i wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany M. K. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasadzie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu powołując się na przepis art. 751 k.c. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Jego zdaniem wierzycelności z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym usług telewizji kablowej przedawniają się z upływem lat dwóch.

W ocenie pozwanego wierzycelność objęta pozwem jest w całości przedawniona i strona powodowa nie może skutecznie domagać się jej zaspokojenia na drodze sądowej.

Postanowieniem z dnia 5 maja 2014 r. wyżej wskazany Sąd stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

Strona powodowa w dniu 2 lipca 2014 r. przedstawiła dowody, na które powoływała się w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz przedłożyła pełnomocnictwo procesowe wraz z właściwym dokumentem wykazującym umocowanie osób udzielających pełnomocnictwa. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu w łącznej kwocie 657,44 zł zgodnie z załączonym spisem kosztów. Jednocześnie przedstawiła odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty pozwanego, w której zakwestionowała zasadność podniesionego zarzutu przedawnienia. Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r. wydaną w sprawie o sygn. akt III CZP 20/09 podała, iż w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 118 k.c. i wskazany w tym przepisie trzyletni termin przedawnienia.

Pozwany został zobowiązany do uzupełnienia w terminie 14 dni braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym poprzez złożenie sprzeciwu wraz z jego odpisem na urzędowym formularzu. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego M. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Wyposażenie Salonów (...) łączyła z operatorem (...) S.A. z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(okoliczność bezsporna)

W ramach tej umowy powstały wierzycelności wynikające z następujących faktur VAT:

- nr (...) z dnia 8 maja 2011 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu czerwcu 2011 r., opiewająca na kwotę 42,72 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 22 maja 2011 r.;
- nr (...) z dnia 8 sierpnia 2011 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w miesiącu wrześniu 2011 r., opiewająca na kwotę 83,18 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 22 sierpnia 2011 r.;
- nr (...) z dnia 6 września 2011 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w okresie od dnia 5 września 2011 r. do dnia 4 października 2011 r., opiewająca na kwotę 83,18 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 20 września 2011 r.;

– nr (...) z dnia 9 października 2011 r. za usługi telekomunikacyjne świadczone w okresie od dnia 5 października 2011 r. do dnia 4 listopada 2011 r., opiewająca na kwotę 83,18 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 23 października 2011 r.;

(...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze świadczonymi usługami telekomunikacyjnymi wystawiła na nazwisko pozwanego notę obciążeniową nr (...), opiewającą na kwotę 1.000,00 zł, z terminem płatności oznaczonym na dzień 21 listopada 2011 r.

(dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 8 maja 2011 r., k. 52v - 53;

faktura VAT nr (...) z dnia 8 sierpnia 2011 r., k. 53v – 54;

faktura VAT nr (...) z dnia 6 września 2011 r., k. 54v – 55;

faktura VAT nr(...) z dnia 9 października 2011 r., k. 55v, 51;

notę obciążeniową nr (...) k. 52)

Należności wynikające z wyżej wskazanych faktur i noty obciążeniowej nie zostały przez pozwanego uregulowane.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 22 stycznia 2013 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, obejmująca m.in. wierzytelności w stosunku do pozwanego M. K., wynikające z czterech faktur Vat o numerach: (...) i (...) oraz noty obciążeniowej nr (...) o łącznej wartości 1.290,98 zł.

W dniu 25 stycznia 2013 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. a (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luxembourgu został zawarty Aneks Nr (...) do wyżej wskazanej umowy, mocą którego zmieniono strony powyższej umowy poprzez wstąpienie do umowy (...) (Luxembourg) S.A. w miejsce (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 22 stycznia 2013 r. k. 31 - 32;

Aneks nr (...) z dnia 25 stycznia 2013 r., k. 33 – 33v;

częściowy wykaz wierzytelności k. 35 – 37;

zestawienie k. 38)

Pismem z dnia 22 stycznia 2013 r. poprzednik prawny strony powodowej zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności.

(dowód: pismo z dnia 22 stycznia 2013 r. k. 48)

W dniu 28 lutego 2013 r. strona powodowa wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty wierzytelności wynikających z wyżej wskazanych faktur oraz noty karnej w łącznej wysokości 1.290,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi do dnia 8 marca 2013 r. w kwocie 225,58 zł.

(dowód: pismo z dnia 28 lutego 2013 r., k. 49 – 49v;

dowód nadania k.50)

Kwota odsetek ustawowych naliczonych od kwot należności głównych, wynikających z wyżej wskazanych faktur oraz noty obciążeniowej od dnia następnego po dniu wymagalności płatności każdej faktury do dnia 5 marca 2014 r. wynosi 392,03 zł.

(dowód: wyliczenie odsetek k. 56)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezsporne były okoliczności dotyczące cesji dochodzonej wierzytelności oraz fakt, że pozwanego i poprzednika strony powodowej łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym usługi telewizji kablowej. Pozwany nie sprzeciwiał się również wysokości kwoty objętej żądaniem pozwu. Spór dotyczył kwestii prawnych w zakresie przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach zaoferowanych przez stronę powodową albowiem dowody te korelowały ze sobą wzajemnie i nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Jednocześnie Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, wobec jego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 8 października 2014 r.

W następstwie zawarcia umowy przez pozwanego i poprzednika prawnego strony powodowej powstał stosunek zobowiązaniowy, do którego znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.).

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia należy zauważyć, iż powołany przez niego przepis art. 751 k.c. regulujący dwuletni termin przedawnienia określonych w nim roszczeń nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 750 k.c. przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Tymczasem ustawa Prawo telekomunikacyjne wyraźnie posługuje się pojęciem „umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”. Określa również obowiązki stron umowy, jej formę, elementy, kryteria dotyczące ustalania ceny i obowiązku uchwalenia regulaminu. Uregulowania prawa telekomunikacyjnego odnoszące się do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie mają kompleksowego charakteru, niemniej jednak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09 (LEX nr 493968), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela wskazał, iż prawo telekomunikacyjne dostatecznie reguluje elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co pozwala z kolei na przyznanie analizowanej regulacji odrębnego charakteru i zbędnym czyni sięganie do przepisów regulujących umowę o świadczenie usług. W konsekwencji do tych umów nie mają zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Powyższemu stanowisku nie sprzeciwia się brak wyraźnego uregulowania w ustawie kwestii przedawnienia roszczeń. Zauważyć bowiem należy, iż nawet w odniesieniu do kodeksowych umów nazwanych nie w każdym przypadku przewidziany jest odrębnie termin przedawnienia roszczeń – jak chociażby w przypadku umowy o roboty budowlane. Taka sytuacja nie uzasadnia jednak uznania regulacji za niepełną, lecz wprost nakazuje sięgnąć do przepisów części ogólnej kodeksu cywilnego regulujących tę materię. W konsekwencji roszczenia przysługujące operatorowi przeciwko użytkownikowi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ulegają przedawnieniu według ogólnych zasad wyrażonych w przepisie art. 118 k.c.

Stosownie do treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń zawiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W świetle powyższego dla roszczenia przysługującego operatorowi (...) S.A. przeciwko pozwanemu należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia. Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie,

zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 .c.). Dlatego też pozwanemu, co do zasady przysługiwał względem strony powodowej jako cesjonariuszowi, zarzut przedawnienia. Zarzut ten okazał się jednak nieskuteczny, gdyż trzyletni termin przedawnienia rozpoczął bieg z dniem 23 maja 2011 r., to jest z dniem, gdy upłynął termin płatności najwcześniej wystawionej faktury tj. nr (...). Roszczenie uległoby zatem przedawnieniu dopiero z dniem 23 maja 2014 roku, o ile w czasie biegu przedawnienia nie doszłoby do zawieszenia lub przerwy biegu przedawnienia. Pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym został wniesiony w dniu 6 marca 2014 r. i w tym dniu, zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c., nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia. W konsekwencji roszczenie strony powodowej skierowane przeciwko pozwanemu nie uległo przedawnieniu.

W tym stanie rzeczy mając jednocześnie na uwadze, iż strona powodowa wykazała przejście na jej rzecz uprawnień, wynikających z przedmiotowej umowy, a także zasadność kwoty objętej żądaniem pozwu, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku. Orzeczenie w przedmiocie skapitalizowanych odsetek wyliczonych na dzień 5 marca 2014 r. w wysokości ustawowej od kwot wynikających z faktur VAT oraz co do odsetek od zaległych odsetek opiera się na przepisach art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c.

Orzeczenie o kosztach znajduje podstawę w przepisie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U.

z 2013 r. Nr 490), przy czym Sąd uwzględnił koszty strony powodowej w postaci opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz koszty sporządzenia odpisu dokumentacji pozwu w wysokości 9,90 zł i koszt opłaty manipulacyjnej w kwocie 0,54 zł.

(...)

1. (...)

2. (...) (...)K. P.;

3. (...)

4. (...)

M.(...)